

De Spiegelzee

Dagenlang volgden Foezel en Luro het pad van de rivier. Hoe verder ze gingen, hoe wijder het landschap werd. De bomen verdwenen, het gras werd zilverachtig, en de lucht leek steeds lichter.

De rivier stroomde niet langer ruisend maar fluisterend, als een stem die niet wilde storen.

Totdat ze op een ochtend bij een open vlakte kwamen.

Daar lag de SPIEGELZEE.

Foezel bleef ademloos staan.

De zee was volmaakt stil. Geen golven, geen wind.

Het oppervlak was zo glad dat het leek alsof de wereld zich ondersteboven had verdubbeld, de lucht, de zon, zelfs hijzelf.

Hij zag zijn eigen gezicht in het water, maar die blik.... die was anders.

Vol rust. Vol begrip.

Luro stond naast hem. “We zijn er. De plek waar herinnering en waarheid elkaar raken.”

Foezel knielde bij de rand van het water. Zijn spiegelbeeld keek hem aan, maar bewoog niet mee.

In plaats daarvan sprak het...zijn eigen stem, maar warmer, ouder.

“Je hebt veel gedragen.” zei de stem. “Meer dan een kind zou moeten.”

Foezel slikte. “Ik...ik wil het vergeten.”

“Maar vergeten maakt het niet weg.” zei zijn spiegelbeeld.

“Het maakt je alleen leeg.”

Hij voelde tranen branden. “Waarom voel ik me nog steeds anders?”

“Omdat jij ziet wat anderen niet meer durven,” zei de stem.

“Je pijn is niet waar je breekt, Foezel. Het is wat je zacht houdt.”

Het water begon zacht te rimpelen.

De weerspiegeling veranderde. Nu zag hij niet alleen zichzelf, maar beelden die voorbijgleden als dromen.

Zijn moeder die hem ooit instopte.

Zijn vader die hem optilde om naar een ster te wijzen.

En..... de pesters.

Hij zag hun gezichten, maar nu niet meer met woede of angst.

Hij zag hun ogen.

Één van hen huilde.

Een ander keek weg, alsof hij spijt had.

Foezel's adem stakte. “Ze zijn ook ...bang, hè.

Luro knikte langzaam. “Niemand pest zonder reden. Soms is pijn het enige wat mensen leren door te geven.

“En wat moet ik dan doen?” vroeg hij.

Luro keek hem lang aan.

“Je hoeft ze niet te vergeven om vrede te vinden.” zei hij zacht. “Je hoeft alleen te stoppen met hun woorden te geloven.”

Foezel keek weer in het water.

Zijn spiegelbeeld glimlachte.

En dit keer glimlachte hij terug.

Op dat moment begon de zee te gloeien.

De golven die eerst stil waren, kwamen langzaam in beweging. Het water werd licht.

De Luma vloog omhoog en cirkelde over het oppervlak.

“Wat gebeurt er?” vroeg Foezel.

“De zee herkent je nu,” zei Luro. “Ze weerspiegelt niet langer wat je was, maar wat je wordt.”

Foezel keek neer.

In het water zag hij zichzelf, niet meer als het bange jongetje in de klas, maar als iemand die stond met opgeheven hoofd.

Achter hem stonden vrienden, Luro, de Luma, en anderen die hij nog niet kende.

En ergens daarachter, half in het licht, zag hij een schip.

Zijn schip.

De Wasmand Express, met een vlag die zacht wapperde in de wind.

En op het dek stond...een beer.

Kapitein C. Bear glimlachte breed, zijn houten lepel-zwaard in zijn hand.

“Je hebt lang op je koers gewacht, Foezel,” klonk zijn stem als een echo over het water. “Maar nu weet je waar je heen wil.”

Foezel kon niet anders dan lachen door zijn tranen heen. “Dus.... jij was er al die tijd.”

“Altijd,” zei de beer met een knipoog. “Iedereen heeft een vriend....maar soms draag je hem alleen van binnen.”

Het water begon omhoog te stijgen, niet als een vloed maar als een uitnodiging. Een pad van licht vormde zich over de zee, leidend naar het schip in de verte.

Luro keek hem aan.

“Het is tijd,” zei hij. “Je avontuur is nog niet voorbij. De zee zal je brengen waar je moet zijn.”

Foezel aarzelde. “Kom je mee?”

“Vossen varen niet,” zei Luro met een glimlach.

“Maar ik zal hier zijn als je terugkeert.”

Foezel hoorde zijn hart kloppen.

Hij stapte op het lichtpad.

Het voelde warm, alsof hij op zonnestralen liep.

De Luma cirkelde om hem heen en zweefde toen voor hem uit, als een gids.

Achter zich hoorde hij nog één keer Luro's stem.
"Vergeet niet, Foezel, het licht dat je draagt, is sterker
dan alles wat ooit donker was."

Toen hij de rand van het schip bereikte, stond Bear
klaar.

Bear stak zijn poot uit.

"Welkom aan boord, kapitein," zei hij met een brede
grijns.

Foezel pakte zijn hand.

Zijn hart gloeide als nooit te voren.

